

Titel: Kapitel XXXII.

Citation: "Kapitel XXXII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e13847/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XXXII.

Paatale af borgerlige Krav under Straffesager.

§ 377.

I Politisager samt i Sager, der paa-
dommes ved Underfølgelsesretten (§ 302), kan
Erstatning hos Tiltalte tillendes den For-
urrettede for den ved Forbrydelsen forvoldte
Skade, naar han herom har fremsat Be-
gæring for Retten, hvortil der, forsaavidt
Sagens Bestaaenhed dertil giver Anledning,
bør gives ham Lejlighed.

Under andre offentlige Straffesager har
vedkommende Paatalemyndighed, naar dette
kan ske uden væsentlig Ulempe, efter Begæring
af den Forurrettede at forfølge de for denne
ved Forbrydelsen begundede borgerlige
Krav paa Tiltalte. Som Følge heraf
bør der, forsaavidt Sagens Bestaaenhed
dertil giver Anledning, under Forunder-
følgelsen gives den Forurrettede Lejlighed til
at erklære, om han begærer sig tillendt
Erstatning under Sagen. Er dette ikke
stet, eller rejstes Tiltale uden forudgaaende
Forundersøgelse, bør Paatalemyndigheden
saa betimeligt give ham Lejlighed til at
erklære sig, at fornøden Paastand kan
blive optagen enten i Anklageskriftet eller i
alt Fald i Stævningen.

Forsaavidt særlige Besvær maatte blive
at føre under Domsforhandlingen til Støtte
for et borgerligt Krav, bør Paatalemyndig-
heden angive disse i sin Bevisfortegnelse
eller i et Tillæg til denne (jfr. §§ 219 og
221).

§ 378.

Retten kan paa ethvert Trin nægte et
borgerligt Kravs Forfølgning under Straffe-
sagen, naar den finder, at dets Behandling
under denne ikke kan ske uden væsentlig
Ulempe.

Den Forurrettede kan paa ethvert Trin
indtil Sagens Optagelse til Dom tage sin
Begæring efter § 377 tilbage med For-
behold af Adgang til at paatale Kravet
i den borgerlige Retsplejes Former.

§ 379.

Finder Retten, at de Oplysninger, der forelægges til Stotte for en Paastand, som er fremfat i Henhold til de foregaaende Paragrafer, ere ufuldstændige, eller at den Domfældelse eller Fristfældelse, som finder Sted for Straffespørgsmaalets Vedkommende, ikke vil medføre en Afgørelse i samme Retning af den heromhandlede Paastand, bliver denne ikke at tage under Paafældelse.

I ethvert Tilfælde, hvor Retten ikke har paakendt et under Sagen paataalt borgerligt Krav, staar det den Forurettede frit for at paatale dette i den borgerlige Retsplejes Former.

§ 380.

Størrelsen af den Erstatning, som tilfendes den Forurettede, fastsættes af Retten. I Rævningefager kan dog Retten, naar hertil er særlig Grund, forelægge Rævningerne Spørgsmaal, saavel om Skade er bevirket ved Forbrydelsen, som om Erstatningens Størrelse. Ved Stemmegivningen om Erstatningens Størrelse bliver den Sum gældende, som har over Halvdelen af Stemmerne for sig, naar dertil medregnes de Stemmer, som ere afgivne for et højere Beløb.

§ 381.

I Sager, som forfølges af den Forurettede, gøres borgerlige Krav gældende paa samme Maade som Paastanden om Straf.

§ 382.

Paantalets Dommen for Straffepaastandens Vedkommende, bliver ogsaa dens Afgørelse vedrørende de under Straffesagen paataalte borgerlige Krav at prøve af den overordnede Ret, forsaavidt den Afgørelse, der træffes for Straffepaastandens Vedkommende, maa bestemme Afgørelsen med Hensyn til bemeldte Krav. Ellers omfatter den overordnede Rets Prøvelse ikke de borgerlige Krav, medmindre disse udtrykkeligt ere inddragne under Anken, jfr. dog næstsidste Stykke.

Ogsaa i Henseende til Anke har Paatalemyndigheden at varetage den Forurettedes Løb, naar fornøden Begæring fra denne foreligger. Reglerne i § 378, 1ste Stykke, og § 379 finde ogsaa her tilsvarende Anvendelse.

Omfatter Paaanken af en Underretsdøm og ogsaa Bevisbedømmelsen, blive de for Underretten rejste borgerlige Krav at undergive Landsrettens Prøvelse, naar ikke baade Tiltalte og den Forurettede udtrykkeligt have fravalbet dette; saadanne Krav kunne derhos i dette Tilfælde fra nyt af inddrages under Sagen i samme Udtrækning, som om Sagen var indbragt for Landsretten som første Instans.

Kare finder ikke Sted overfor Rettens Beslutninger vedrørende borgerlige Krav.

§ 383.

Overfor Rettens Afgørelse angaaende et ved Dommen paaløbt borgerligt Krav staar særskilt Anke i den borgerlige Retssplejes Former saavel Tiltalte som den Forurettede aaben, naar Afgørelsen vilde kunne paaankes efter Reglerne i Lov om den borgerlige Retsspleje. Saadan Anke kan ikke grundes paa, at Afgørelsen er urigtig som Følge af en fejltagtig Bedømmelse af Beviset.

Ottende Afsnit.

Fuldbyrdselsen af Domme i Straffesager.

Kapitel XXXIII.

§ 384.

Politimesteren drager Omsorg for Straffedommes Fuldbyrdselse. Han staar herved under Overanklagerens Overtilsyn, forsaavidt Sagen horer under dennes Virkefæds.

Bøder, som ere tillagte den Forurettede, og Erstatning, der under Straffesagen er tilsendt ham, inddrives efter de i Lov om den borgerlige Retsspleje forefætrede Regler. Med Hensyn til Afsoning af den Del af nævnte Bøder, som ikke betales eller indkommer ved Eksekution, har den Forurettede at henvende sig til vedkommende Politimester.

I Domme, hvorved Noget tilholdes at opfylde en Forpligtelse mod det Offentlige, kan som Dvangsmiddel fastsættes en fortløbende Bøde, der tilfalder Statskassen og affones efter Reglerne i § 3 i Lov af 16. Februar 1866 om Afsoningen af Bøder uden for kriminelle Sager.

§ 385.

Opstaar der med Hensyn til Dommens Fortolkning, Beregningen af Frihedsstraffe, som ere idømte eller træde i Stedet for idømt Straf, eller i andre Henseender Tvist mellem Politimesteren eller den denne overordnede Myndighed og den, overfor hvem